

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **HTP Moravia, s. r. o.**, IČO 26977010
sídlem Mlýnská 446/45, 602 00 Brno
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. 39585/21/5200-11432-709409

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 7. 2020, č. j. 3277552/20/3001-51521-712520 (dále jen „platební výměr“), doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 4. 2015 do 31. 3. 2016 vyšší o 514 140 Kč a zároveň mu uložil povinnost uhradit penále ve výši 102 828 Kč. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce podané proti platebnímu výměru a platební výměr potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 11. 2021, č. j. 39585/21/5200-11432-709409 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Předmětem sporu je otázka, zda žalobce prokázal, že náklady na reklamu od dodavatele Contracto s. r. o. (dále jen „CONTRACTO“) ve výši 1 935 000 Kč jsou daňově účinné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 30. 4. 2016 (dále jen „ZDP“) a že náklady na cestovné ve výši 477 028 Kč představují náklady daňově účinné ve smyslu § 24 odst. 2 písm. k) ZDP.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že k prokázání poskytnuté reklamy má žalovaný nedatované fotografie a korespondující údaje ve vlastnostech souborů fotografií. Tvrzení žalovaného, že s těmito údaji lze manipulovat, je spekulací. Při absenci data pořízení fotografií je datum vzniku ve vlastnostech souboru důkazem o vzniku fotografií ve zdaňovacím období. Provedení reklamy a její umístění dosvědčili svědci K. a T. Žalobce četnost vysílání spotů doložil výpovědí svědka K. a listinami označenými jako „Media Plán – play list“ (dále jen „play listy“). Skutečnost, že společnost ECODIN s. r. o. (dále jen „ECODIN“) nereagovala na výzvu správce daně, představuje důkazní nouzi správce daně a žalovaného. Není povinností svědka prokazovat tvrzení uvedená ve svědecké výpovědi. Žalovaný měl vzít náklady na reklamu v poměrné výši odpovídající dvěma až třem vysíláním za hodinu v časovém pásmu tří hodin dle play listů, protože to je skutečná četnost odvysílání spotů. I kdyby se reklama neuskutečnila v rozsahu uvedeném ve smlouvách, neznamená to vyloučení nákladů na reklamu ve výši 100 %. Pokud jde o cestovní příkazy M. M., ta si dělala poznámky, kde, kdy a koho monitorovala. Následně J. S. informovala, co u obchodního konkurenta zjistila. J. S. pak M. M. sdělil, kam má jet na příští pracovní cestu a koho má monitorovat. Poznámky z monitorování M. M. předložila. Tento důkazní prostředek zapadá do svědecké výpovědi. Ustanovení § 42 odst. 1 zákoníku práce neukládá žalobci povinnosti týkající se uvádění času odjezdu a času návratu a předložení zprávy z pracovní cesty. Paní M. po návratu z pracovní cesty na podkladě poznámek informovala pana S. a žalobce neměl důvod toto dále formalizovat zprávou o výsledcích z pracovní cesty. Požadavek žalovaného je odtržen od reálného života. Odpověď společnosti PTÁČEK-velkoobchod, a. s. o otevření poboček v Teplicích a Chebu až po datu služebních cest a o zavření poboček dne 31. 12. 2015 nic neříká o tom, že by se pracovní cesty paní M. neuskutečnily. Žalobce její výpovědi a poznámkami z monitoringu unesl důkazní břemeno.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. K nákladům na reklamu uvádí, že správce daně své důkazní břemeno unesl, když uvedl ve výzvě k prokázání skutečností důvodné pochybnosti, a přenesl důkazní břemeno zpět na žalobce. Provedené důkazy nerozptýlily pochybnosti správce daně. Důkazní prostředky neprokazují, že reklama byla poskytnuta v deklarovaném rozsahu a ceně. Fotografie a print screeny maximálně prokazují, že nějaká reklama na LED obrazovce probíhala. Svědci neuvedli podrobnosti, které by svědčily o fakturovaném rozsahu reklamy.

Play listy jsou toliko jedním z mnoha důkazních prostředků, kterými lze (ale i nelze) prokázat rozsah odvysílaných spotů. Správce daně po svědkovi K. nikdy nepožadoval prokazovat jeho tvrzení. V řešeném případě nebyla zpochybněna podstatná část účetnictví žalobce, a proto nebylo namístě stanovit daň podle pomůcek. Žalobce se proto nepřipadně dovolává doktríny esenciálních nákladů. I v případě nákladů na cestovné správce daně své důkazní břemeno unesl, uvedl důvodné pochybnosti a přenesl důkazní břemeno zpět na žalobce. M. M. část vyplacených náhrad odesílala zpět na soukromý bankovní účet J. S., což ještě umocnilo pochybnosti správce daně. Ani její svědecká výpověď pochybnosti neodstranila. Její poznámky jsou nevěrohodné, neúplné a obecné. Žalobce nesplnil povinnost doložit svá tvrzení řádnými důkazními prostředky.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Jádrem sporu je otázka, zda žalobce prokázal splnění zákonných podmínek pro to, aby mohly být jím uplatněné náklady uznány jako daňově účinné. K tomu je třeba uvést, že daňové řízení je založeno na zásadě, že je to daňový subjekt, tj. žalobce, kdo je povinen prokázat správnost a úplnost svých daňových tvrzení.
7. Dle § 92 daňového řádu „[s]právce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů“ (odstavec 2). Povinností daňového subjektu je prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“ (odstavec 3). „[P]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“ (odstavec 4). Správce daně naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“ [odstavec 5 písm. c)].
8. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsáným skutečnostem, je na daňovém subjektu,

aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49; všechna zde citovaná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správce daně není nicméně oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>).

9. Pokud jde o rozsah daňových tvrzení, která musí daňový subjekt prokazovat, tvrdí-li, že jeho náklady jsou daňově účinné, zde je nutno vyjít zejména z § 24 odst. 1 ZDP. Podle něj platí, že náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Daňový subjekt tak musí v první řadě prokázat, že došlo k plnění, na které byl náklad vynaložen (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6 Afs 34/2017-71). Poté je nutno postupně zkoumat, zda 1) náklady poplatník skutečně vynaložil, 2) zda je vynaložil v souvislosti se získáváním zdanitelných příjmů, 3) zda byly vynaloženy ve zdaňovacím období a 4) zda je za náklady považuje zákon (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2010, č. j. 5 Afs 74/2009-111).
10. V posuzované věci správce daně zpochybnil, že reklama a pracovní cesty byly fakticky realizovány tak, jak byly deklarovány. V případě nákladů na reklamu zpochybnil zejména rozsah poskytnutého plnění, v případě pracovních cest pak zpochybnil primárně to, že by byly realizovány, a jednalo se tak o daňově účinný náklad, jak jej definuje § 24 odst. 2 písm. k) ZDP.
11. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že správce daně ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 15. 8. 2018, č. j. 3820555/18/3001-60563-711746, vyslovil konkrétní pochybnosti o realizaci sporných transakcí a že na něj v důsledku toho přešlo zpět důkazní břemeno. Krajský soud proto rovnou přistoupil k posouzení, zda žalobce své důkazní břemeno následně unesl.
12. V případě reklamy od dodavatele CONTRACTO bylo od počátku sporné, v jakém rozsahu se plnění uskutečnilo. Ve smlouvách o reklamě byl uveden minimální rozsah vysílání spotů dva spoty za hodinu (a minimálně 26 x za den, což na první pohled neodpovídá četnosti za hodinu). V play listech je naproti tomu v týdenním časovém harmonogramu uveden rozsah dva až tři spoty v časovém pásmu tří hodin (celkem tedy 19 x za den). A nakonec v dopise ze dne 19. 11. 2015 sděluje společnost ECODIN s. r. o. společnosti CONTRACTO, že jejich požadavku na navýšení počtu spotů nebude vyhověno, neboť je dodržován sjednaný počet vysílání, dokonce oproti plánu pouští spoty v hlavním vysílacím čase třikrát do hodiny, ne pouze dvakrát, jak bylo objednáno. Kromě toho, že jednotlivé listiny spolu co do rozsahu poskytnutého plnění nekorespondují, obsah dopisu ze dne 19. 11. 2015 úplně nekoresponduje s ostatními důkazy a tvrzením žalobce o prokázání rozsahu poskytnutého plnění. Nepřímo z něj totiž plyne, že četnost vysílání reklamy nebyla minimálně do 19. 11. 2015 žalobcem ani společností CONTRACTO vůbec zjišťována nebo kontrolována, neboť si nikdo z nich zřejmě nevšiml, že byla údajně navýšena četnost vysílání v hlavním vysílacím čase.

13. Při porovnání uvedených listin nelze bez dalšího vyslovit závěr, který z údajů o četnosti vysílání je správný a zda skutečná četnost vysílání odpovídala sjednanému rozsahu, tj. rozsahu, který byl určující pro stanovení ceny reklamy, a tudíž také pro daňovou účinnost nákladů na tuto reklamu. S ohledem na neprůkaznost jednotlivých listin nelze pouze na základě nich určit ani možný nižší rozsah poskytovaného plnění, neboť nelze bez dalšího přikládat větší váhu pouze jedné z nich.
14. Pokud jde o play listy, na které klade žalobce největší důraz, není pravdou, že by v nich byla zaznamenána dvě až tři vysílání za hodinu v časovém pásmu tří hodin (při této interpretaci navíc časová pásma tří hodin poněkud ztrácí význam). Je v nich uvedena pouze informace o dvou až třech vysíláních v časovém pásmu tří hodin (viz kolonka „Počet odvysílání v daném dni a čase“). Kromě toho je však nelze považovat za reálný play list, tj. denní záznam o vysílání konkrétních spotů (tj. nejen spotu žalobce) v konkrétní časy během dne. Právě takovýto – reálný play list je jako možný důkaz skutečné realizace reklamního plnění uváděn i žalobcem citovanou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71). V případě předložení kompletního záznamu o vysílání všech reklamních spotů v konkrétním dni totiž poskytuje jasnou a hlavně alespoň v základu ověřitelnou informaci o tom, kdy konkrétně byly jednotlivé reklamní spoty vysílány. Správce daně u něj například může ověřit, zda není ve shodném čase vykazováno více reklamních plnění a zda jsou play listy poskytovány všem odběratelům se shodným časovým harmonogramem. Listiny předložené žalobcem nelze stavět na roveň takovýchto play listů (záznamů o denním provozu reklamního zařízení) jen proto že jsou jako play listy označeny. Na rozdíl od nich totiž pravdivost údajů obsažených v žalobcem předložených listinách v podstatě vůbec nelze ověřit. Proto je nelze považovat ani za průkazné.
15. Nejasnosti ohledně rozsahu skutečně poskytnutého reklamního plnění nijak nerozptýlily ani další předložené listiny a výpovědi svědků. Výpověď svědka K. sice potvrzuje, že společnost CONTRACTO zajistila vysílání reklamního spotu, samotný spot ale popsal velmi obecně („bílá s modrou, voda topení plyn“) a konkrétní informace ke skutečné četnosti vysílání neuvedl. Uvedl pouze informace obecně k tomu, v jaké délce se standardně reklamní spoty vyráběly. Konkrétně v případě reklamy žalobce si na zvolenou variantu nevzpomenul. Krajský soud se proto s hodnocením svědecké výpovědi ze strany žalovaného ztotožňuje. Není přitom pravdou, že by správce daně požadoval po svědkovi prokázání jeho tvrzení, nebo že by jeho výpověď zpochybnil z důvodu nemožnosti ji ověřit.
16. Správce daně dále provedl výslech svědka T. Ten sice dosvědčil, že viděl, jak byl reklamní spot vysílán, avšak ani on ke skutečné četnosti vysílání nic neuvedl. Uvedl pouze, že cestu kolem předmětné obrazovky vykonával 2 x denně.
17. Podobně jsou i žalobcem předložené nedatované fotografie způsobilé prokázat pouze skutečnost, že reklamní spot byl někdy vysílán, což však není postačující (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Afs 310/2016-35). I kdyby soud uvěřil žalobci, že fotografie pocházejí z předmětného zdaňovacího období, nepostačovalo by to k prokázání rozsahu poskytnutého plnění. Kromě toho však soud souhlasí se žalovaným v tom, že nelze mít za prokázané, že fotografie pocházejí z daného zdaňovacího období. Přiložené „print screeny“ s informacemi o vlastnostech souborů obsahujících fotografie totiž nelze považovat za průkazné, neboť je lze snadno změnit. Nejde o spekulaci ze strany žalovaného. Žalovaný netvrdí, že byly údaje měněny. Tvrdí pouze to, že s ohledem na jejich snadnou upravitelnost, nelze považovat daný důkaz za průkazný. A s tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje.

18. Nelze přisvědčit ani námitce, že měl žalovaný žalobci uznat tzv. esenciální náklady. Zohlednění esenciálních nákladů je s ohledem na jejich charakter možné pouze při stanovení daně podle pomůcek (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 1 Afs 204/2020-45). V posuzované věci však byla daň stanovena dokazováním a správnost tohoto postupu žalobce ani nezpochybňuje a neuvádí, že by byly pro stanovení daně podle pomůcek splněny zákonné podmínky. Kromě toho lze jen stěží označit náklady na reklamu za esenciální, neboť zpravidla nelze říci, že by bez tohoto nákladu nedošlo ke konkrétnímu plnění na příjmové stránce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 10 Afs 255/2018-39).
19. Odkaz žalobce na rozhodovací praxi žalovaného je nepřipadný, neboť žalobce cituje rozhodnutí týkající se daně z přidané hodnoty, která se řídí zcela odlišnými pravidly. Kromě toho soud opakuje, že v nyní projednávané věci nelze vůbec učinit závěr, že by žalobci bylo poskytnuto reklamní plnění v nižším než sjednaném rozsahu. Takovýto konkrétní rozsah by totiž musel být v první řadě prokázán. S ohledem na neprůkaznost jednotlivých důkazů však nelze jednoduše upřednostnit pouze jeden z nich a učinit závěr, že právě ten poskytuje reálný obraz o transakci.
20. Soud proto uzavírá, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, že reklama od dodavatele CONTRACTO byla realizována v deklarovaném rozsahu, a že tudíž náklady na tuto reklamu představují daňově účinné náklady dle § 24 odst. 1 ZDP.
21. V případě nákladů na cestovné M. M. pramenily důvodné pochybnosti o správnosti daňového tvrzení z toho, že cestovní příkazy nebyly vyplněny úplně, nebyl z nich patrný účel či výsledek pracovní cesty, a že M. M. na pozici účetní, administrativní pracovník vykazovala neúměrné množství času na pracovních cestách, přičemž důvody pracovních cest nebyly zřejmé. Absence údajů o času odjezdu, času návratu či náplně pracovní cesty sice nepředstavují žádné porušení zákona, nicméně zcela jistě mohou vzbuzovat pochybnosti o tom, že se pracovní cesta opravdu uskutečnila. Tyto pochybnosti byly v průběhu daňového řízení navíc dále prohlubovány. Značně podezřelou skutečností bylo v první řadě to, že M. M. část cestovních náhrad odesílala zpět na účet jednatele žalobce J. S. pod označením „CESŤÁK“ či „AHOJ“.
22. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že zjištěné skutečnosti zásadním způsobem zpochybňují žalobcova tvrzení o tom, že M. M. skutečně vykonala předmětné pracovní cesty, respektive že se skutečně jednalo o pracovní cesty, jejichž účel by odpovídal deklarovanému účelu. Tyto pochybnosti neodstranila ani výpověď M. M. spolu s jejími poznámkami.
23. Ve své výpovědi M. M. pouze obecně uvedla, že účelem pracovních cest byl monitoring konkurence, jejich sídla. Na místě pozorovala zpovzdálí, jací zákazníci u této firmy nakupují a jaký druh zboží tam dováží. Konkrétnější informace o služebních cestách, jejich průběhu či výsledcích správci daně při výpovědi neposkytla. Její výpověď proto nemohla být hodnocena jako průkazná. Navíc například uvedla, že určitě nebyla na žádné zahraniční pracovní cestě, přestože mezi vyúčtovanými cestami byla také cesta Třebíč – Itálie. Zasílání částek jednatele žalobce vysvětlila pouze obecně tím, že mu splácela půjčku a platila co nejvíc, aby to co nejdříve umořila. Toto vysvětlení se jeví jako zcela účelové i s ohledem na označení plateb a skutečnost, že zasílaná částka se evidentně odvíjela od výše cestovních náhrad, které v konkrétním měsíci obdržela. Rozdíl mezi částkou, kterou vždy za měsíc

obdržela, a částkou, kterou v daném měsíci zaslala jednateli žalobce činil v pěti měsících vždy přesně 4 000 Kč, v jednom měsíci přesně 2 000 Kč.

24. Ani v kombinaci s poznámkami ze služebních cest, které svědkyně dodatečně správci daně zaslala, nelze její výpověď považovat za průkaznou. Předně z poznámek neplyne, jaký byl výstup z pracovní cesty. Není zřejmé, co konkrétně údajně měla svědkyně při monitoringu zjistit – o čem přesně měla jednatele žalobce údajně informovat. Poznámky představují pouze seznam dat a názvů společností, které patrně měly být v dané dny „monitorovány“. Nejde například o poznámky o průběhu monitoringu, které by byly psány na místě za účelem pozdějšího reportování jednatele žalobce. Navíc daný seznam neobsahuje všechny cesty uvedené v cestovních příkazech (zejména za květen 2015, ale také pracovní cestu dne 27. 9. 2015 či pracovní cestu do Itálie ve dnech 26. až 29. 8. 2015). Poznámky ani svědecká výpověď proto nemohly vyvrátit pochybnosti správce daně. Krajský soud se v tomto směru ztotožnil s hodnocením správce daně a žalovaného, které rozhodně nepředstavuje prostou negaci veškerých důkazních prostředků předložených žalobcem.
25. Lze souhlasit toliko se žalobcovou výtkou směřující k závěrům, které správce daně a žalovaný dovodili ze sdělení společnosti PTÁČEK – velkoobchod, a.s. Pracovní cesty ve dnech 31. 12. 2015, 15. 7. 2015 a 27. 9. 2015 by mohly být v rozporu s informacemi zjištěnými z tohoto sdělení pouze v případě, že by bylo žalobcem či svědkyní deklarováno, že účelem těchto cest byl právě monitoring prodejen uvedené společnosti. Takové tvrzení však neuvedl ani žalobce, ani svědkyně, a není obsaženo ani v poznámkách svědkyně. U služebních cest 31. 12. 2015 a 15. 7. 2015 je v poznámkách uvedena jiná monitorovaná společnost a služební cesta ze dne 27. 9. 2015 není zdůvodňována vůbec. Sdělení společnosti PTÁČEK – velkoobchod, a. s. tedy přímo nevyvrací tvrzení žalobce. Na druhou stranu to nic nemůže změnit na tom, že skutková zjištění k jednotlivým pracovním cestám jsou zcela obecná a neprůkazná.
26. Soud proto uzavírá, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal, že se pracovní cesty uskutečnily a za jakým účelem, a že tudíž cestovní výdaje související s těmito pracovními cestami představují daňově účinné náklady ve smyslu § 24 odst. 2 písm. k) ZDP.

IV. Shrnutí a náklady řízení

27. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. července 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.